

[Steen Folke]

Det er udmærket, at den danske regering, den nuværende såvel som den tidligere, ved en række lejligheder har taget afstand fra konkrete overgreb begået af Israel, f.eks. selve invasionen i Libanon og forskellige handlinger i forbindelse med denne. Det er udmærket i sig selv, men det er lige så oplagt, at det ikke er tilstrækkeligt. Protester, afstandtagen og fordømmelse er ikke det, der influerer på Israels politik. Israel har ved denne lejlighed som ved en række tidligere udvist en magtfuldkommenhed og en kynisme og ført sin politik med de militære midler, som man til enhver tid finder er de mest relevante, de mest velegnede, uden hensyn til de protester, der fremkommer forskellige steder fra. Derfor er det nødvendigt at gå videre end til verbale fordømmelser og verbal afstandtagen, og problemet er, at det er der ikke den store vilje til.

Men Israel er stadig i Libanon, vil jeg gerne gøre opmærksom på, til trods for enstemmige opfordringer fra FN om en øjeblikkelig tilbagetrækning. Israel er ved at cementere sin tilstedeværelse på Vestbredden. Der er intet, der tyder på, at Israel frivilligt opgiver nogen af sine positioner, hverken i Libanon, på Vestbredden eller i Gazaområdet. Der er med andre ord behov for sanktioner, og der er behov for nye politiske initiativer, der kan styrke palæstinenserne i konflikten med Israel.

Desværre har jeg jo ikke så frygtelig meget at takke for efter debatten i dag, der tydeligt har vist, at der ikke er nogen støtte at hente hos det meget store flertal her i folketinget. Ud over fra forslagsstillerne selv, SF og VS, har der ikke været støtte fra nogen side. Der har været en lang række indlæg, som har mindet om hinanden, men med forskellige nuancer, og derfor vil jeg ikke tage indlæggene ét for ét alle sammen, idet de argumenter og holdninger, der er kommet frem, har været temmelig parallelle. Jeg vil nok holde mig mest til udenrigsministerens indlæg og til hr. Lasse Budtz' indlæg på socialdemokratiets vegne, men en række af de ting, der er sagt af dem, er jo gentaget i forskellige afskygninger af andre ordførere.

Såvel udenrigsministeren som hr. Lasse Budtz og også mange andre kom med den gamle travet, at man kun anerkender stater og ikke organisationer. Det er et argument, som gælder til Wandsbek, og det ved både

udenrigsministeren og hr. Lasse Budtz. Der er mange forskellige former for anerkendelse. Der er f.eks. den anerkendelse, der ligger i, at man i forskellige internationale fora, og ikke mindst FN, tilslutter sig resolutioner, som anerkender PLO som den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk. Det har Danmark ikke hidtil villet, og det er tydeligt, at regeringen stadig ikke vil det. Det er desværre også tydeligt, at socialdemokratiet stadig ikke vil anbefale det, selv om hr. Lasse Budtz var inde på, at socialdemokratiet mener, at der ikke er nogen anden organisation ved siden af PLO, som på nogen måde kan tillægges en tilsvarende status. Alligevel er man ikke rede til at gå det væsentlige skridt, det vil være at anerkende PLO som det, det er: den eneste retmæssige repræsentant for det palæstinensiske folk. Det store flertal af FNs medlemslande kan godt foretage en sådan anerkendelse, og det viser jo alene, at den megen snak om, at man kun kan anerkende stater osv., ikke har noget med realiteterne at gøre.

Ser man på den anden side på, hvad der kan ligge i en anerkendelse, så sagde hr. Lasse Budtz – tror jeg det var – at PLO ikke har ønsket noget kontor i København hidtil. Det kommer helt an på, hvordan man udlægger det, hr. Lasse Budtz, for der var så sent som i går besøg af PLOs skandinaviske repræsentant, og han gjorde på et pressemøde opmærksom på, at PLO var interesseret i at oprette et kontor i København, men at det kommer an på konditionerne. Man vil have en form for diplomatisk status i forbindelse med et sådant kontors oprettelse. En sådan status har man fået i forskellige andre lande, bl. a. i Frankrig, som hr. Pelle Voigt var inde på, og man har jo også et kontor i Stockholm med en status, som åbenbart har været tilstrækkelig til, at man har fundet det umagen værd. Man er med andre ord fra PLOs side meget moderat med hensyn til kravene. Man kræver ikke engang fuld diplomatisk anerkendelse nødvendigvis som første skridt på vejen.

Jeg vil gerne spørge – nu forstår jeg, at udenrigsministeren har været nødt til at gå, men så den fungerende udenrigsminister – om man vil være rede til at overveje muligheden for oprettelse af et PLO-kontor i København med en form for diplomatisk status. Jeg er sikker på, at hvis en tilkendegivelse